

Különös felvétel

Ez a járóbot a betonnak döntve,
 csak egy fénykép egy szerény síremlékről?
 vagy a felvétel megszerkesztett ötlet,
 hogy a néző meglátva eltűnődjön?
 rejtélyes kompozíciónak higgye,
 ott hagyta, aki hiányzik a képről?
 valaki a fotó keretén kívül
 épp az, aki a látványt képre vette,
 vagy egy másik, aki talán el is tűnt,
 járóbotja segítségével nélkül?

Géczi János

Vers a vénségről, hullaviasszal

Az óvodakert a templomdomb alján
 az egykori temető helyén volt.
 Ma úgy vélem, ennek köszönhető,
 hogy antropológus lettem.
 Háromtól hatéves korig a sárga
 homokban lelt csontokkal játszottam,
 olykor, a dajkák rémületére,
 kis ütéstől széteső lapban
 hullaviaszt is találtam. Kértek,
 de nem elégszer, hagyjam békén
 az öregeket, ne rángassam őket
 a napvilágra.

Szorogtam? Nem!

De hetven éven át nyugtalanított,
 milyen leszek vénen. Mindig vissza-
 rettentem attól, hogy megtudjam,
 pedig magamat sokféle módon
 öregbíthettem volna. Az ifjúság
 kultuszában éltem az időmet,
 becsukva a korszak zárkájába,
 s ez helyénvaló, ha valaki tanár.
 Ifjúként és felnőttként bízam,
 hogy a *Faust*ért rajongok majd

öregen, s a *Divina Commediát*
élvezem, amint Goya képeit.

Bevégzem, franciául, az *À la
recherche du temps perdu*-t, s nem
fogom azt ismét újrakezdeni.

Most itt vagyok, hátam mögött
több zárt temetővel, a jól kiolvasott
könyvtárral, öregszagot szimatolok,
és a márványszobrokat némelykor
hullaviaszból valónak találom.
Nyakig a számtan tömegkultúrájában.
Tudom, ha nem is számolom össze,
ki az, aki van, ki nincs, se földön,
se a csillagos-csillagtalan égen.

Vers a reménykedésről, minthával

Mindig jött a mozdony vagy más behemót,
sikoltó síneken és szuszogva.
Maga alá tört és agyonnyomott.
Hiába támadtam fel, érkezett
másik. Tények, kények és alkalmak,
összeütközések sorjázta.
Hogy mondják? Örökké? Mindhalálig!
Még ha a végpontról egyre-másra
kiderült is, dehogy a vég! Omlott rám
az újabb nehezék. És közeledett
a rosszabbnál rosszabb, ahol szakadt
az izom, bőr repedt. A fogak
csikorogtak. S ott volt a matek,
hogyan válik semmivé az egy meg egy.
Rendre visszamaradt a tetthely
s a *mintha*. Mint a porcelánedény,
ez a *mintha* kicsor, kicsor bulva.

Vers a sokadik Annáról, harminc év múltán

Kiállja-e a haj az arany-
próbát, ha arcomat vele
beterítéd? A királyvízben
feloldódik a szőke búzaszár?
Mint magadat, az időt nekem
adtad, s miként filmet, rendezted el.
Tegnapra ma, mára holnap,
s ha napszállta volt, követte azt
az éj. Vásári, de mozgott,
és hullámvasútján élvezni
lehetett a nagyjelenetet.
Történeted beállításról
beállításra követtem.
Hogy megfosszam a drámai
hatástól, hiába lassítom
felére vagy gyorsítom életed,
a képsor bármely kockáján
tragikusnak mutatkoztál.
Elvesztél, mint számítógépi
adat az aranyárga búza-
mezőről, ha elavul a hardver,
mikor a nemesfém a savba
belemerül. Amit nekem adtál,
hiába pergetem le százszor,
el nem dönthető, honnan
áradt a hajadba több
kévényi színarany.

